పరకాంత

వరదరాజేశ్వరి ఆ క్రిందటిరోజే జూనియర్ కాలేజి లెక్చెరర్‌గా బదిలీ అయి వచ్చింది.

ఆమె రిజిస్టర్‌లో సంతకం పెట్టే ముందు మెడనొకసారి తడిమి చూసుకుంది. బంగారంలో చుట్టిన రెండు వరసల నల్లపూసల దండ ఒకపేట బంగారు గొలుసు చేతికి తగిలాయి. మెడ నిండుగా ఉంది. వాటి నొకసారి కంటితో చూసుకోగానే ధైర్యము వచ్చినట్లయింది. సంతకంపెట్టి హుందాగా స్టాఫ్‌రూమ్‌లో కెళ్లి కూర్చుంది టైంటేబుల్ చూసుకుంది. పది గంటల తరువాత తన క్లాసు.

ఈ లోపల ఒక్కొక్కరే ఆ రూమ్‌లోకి వస్తున్నారు. వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్న వరదరాజేశ్వరిని చూసి "కొత్తగా వచ్చారా?" అడుగుతున్నారు.

"అవును. నిన్ననే వచ్చాను" అని చెబుతోంది.

నాలుగైదు రోజులయేసరికల్లా ఆ కాలేజిలో పనిచేస్తున్న నలుగురు ఉపన్యాసకురాండ్రకూ ఆమె మెడలో ఉన్న ఆరెండు హారాల సంగతి తెలిసిపోయింది. పలకరింపులు సంభాషణలలోకి దిగాయి. క్రమంగా చనువు ఏర్పడ్డది.

మాలిక అర్చన ఇద్దరూ చాలా చురుకుగా ఉంటారు. వాళ్ల చురుకుదనం కళ్లల్లోనే కాదు మాటల్లో కూడా ప్రస్ఫుటమవుతుంది. హాస్యంగా వ్యంగ్యంగా మాట్లాడుతూ ఎదుటి మనిషిని తికమక పెట్టేస్తారు ఈ యిద్దరి కంటె కొంచెము వయసులో పెద్దవాళ్లు రమణీ శాంత. మితంగా ఆచి ఆచి మాట్లాడుతారు. వాళ్ల వాళ్ల సబ్జక్టులో నలుగురూ గట్టివాళ్లే. విద్యార్థులకు బాగా పాఠాలు చెప్పగలరు. డ్యూటీని చక్కగా నిర్వహించగలరు. ఈ నలుగురిపట్ల విద్యార్థులకు గౌరవాభిమానాలు అపరిమితము.

"రమణీ–రమణీ" దగ్గరగా వచ్చి కూర్చుంది మాలిక నోరు తెరిచి ఏదో చెప్పాలన్న ఆదుర్దాతో, "ఏమిటా హడావుడి అన్నింటికి? ఏం చెప్పదలచుకున్నావో తొందరగా చెప్పు!" రమణి విసుక్కున్నట్టుగా అన్నది.

ఇటూ అటూ చూసి-ఎవరూ ఆ ప్రాంతంలో లేరని నిర్ధారణ చేసుకుని రమణికి దగ్గరగావచ్చి "ఆమె మనలాగ కాదు. ఆమెకు పెళ్లి అయినట్టుంది. నల్ల పూసల దండ————" అన్నది మాలిక.

"ఆఁ? అలాగా? ఎంత అదృష్టవంతురాలు? అయితే నీకెట్లా తెలుసు?" ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచింది రమణి.

"ఎంత కొంగు కప్పుకున్నా మెడలో ఉండే వస్తువులు కనబడవా? మొన్న నేను పక్కనే కూర్చున్నాను. కొంగు కప్పుకుంటుంటే కనబడ్డాయి." చాలా గొప్ప పరిశోధన చేసినట్టు గర్వంగా చూసింది మాలిక.

ఉపన్యాసకులందరంతా ఒకచోట కూర్చుని వరదరాజేశ్వరిపట్ల గౌరవ భావంతో మెలిగేవాళ్లు. తమ నలుగురినే ఒక గ్రూపుక్రింద పెంచుకుని మాట్లాడేవారు.

జయరామ్ నిరుడే ఆ కాలేజిలో ప్రవేశించాడు. అతడు వచ్చినప్పటినుంచీ ఆడవాళ్లకూ మగవాళ్లకూ మధ్య సేతువుగా మెలగుతున్నాడు. నవ్వుతూ చనువుగా చమత్కారంగా మాట్లాడుతూ ఉంటాడు.

"కొత్తగా వచ్చిన లెక్చెరరు బాగా మాట్లాడుతున్నారా? మీ అందరితో కలివిడిగా ఉంటున్నారా?" మాలికను అడిగాడు అతడు. వరదరాజేశ్వరి వచ్చి నప్పటి నుంచీ ఆమెను గురించి ఆడిగి తెలుసుకోవాలని ఉబలాటపడుతున్నాడు. ఆమెను చూడగానే అతడి ఆలోచనలు ఎటో పోతున్నాయి. ఆమె ఉండి ఉండి ఉలిక్కి పడుతుంది. ఎందుకు? ఏదో సందేహం.

"ఆమె చాలామంచివారు. గర్వం అసలేలేదు. మంచి మాటకారి" అన్నది కళ్లు గుండ్రంగా తిప్పుతూ.

సంతోషాన్ని ముఖమ్మీద కనబరచాడు జయరాం.

"అంతే కాదు. పెళ్లి కూడా అయిందండోయ్ జయరాం గారూ!" అన్నది గర్వంగా మాలిక.

పెళ్లి కావటమన్నది అపురూపమూ అరుదూ అన్నట్టు ముఖంపెట్టి "అలాగా! పెళ్లయిందా? అయితే వారు ఎక్కడున్నారు? ఏం చేస్తున్నారు?" నోరు తెరుచు కునే ఉన్నాడు ఆశ్చర్యంతో.

"ఇప్పటికి పెళ్లి అయిందనే తెలుసుకున్నాను ఇంకా వివరాలు సేకరించాలి"

వరదరాజేశ్వరి కాలేజికి దగ్గరగా ఒక పెద్ద ఇంట్లో ఒక గది అద్దెకు తీసుకుంది. స్వయంగా వంట చేసుకోవటం మొదలుపెట్టింది. కావలసిన వస్తువులు ఎక్కడ దొరుకుతాయో తెలుసుకుని కాలేజి నుంచి వచ్చేటప్పుడే కొనుక్కునేది. ఇంటికి రాగానే ఫ్లాస్కులో నుంచి ఒంపుకుని కాఫీ తాగేది. కాసేపు ఆ గదిలోనే ఇటూ అటూ తిరిగి వంట చేసుకునేది. తెల్లవారి కాలేజిలో చెప్పవలసిన పాఠాలు తయారుచేసుకుని అద్దెకు తెచ్చుకున్న పత్రికలు చదివేది.

"మా యింట్లో ఇవాళ మామిడికాయ పచ్చడి చేశాను. 'నీవు కూడాకాస్త రుచి చూడు" అంటూ ఆ గదిలో అడుగుపెట్టింది ఇంటి యజమాని తల్లి-ఒక ఉదయాన.

పచ్చడి గిన్నె అందుకుని మూత తెరిచి వాసన చూసింది. ఇంగువ కర్వేపాకు వాసన ఘుమ ఘుమ లాడింది. తన తల్లి పెట్టిన పోపు జ్ఞాపకం వచ్చింది వరదరాజేశ్వరికి ఏనాటిదో ఆ రుచి? అయినా మరిచిపోలేదు.

కంటిరెప్పలు టప టప లాడిస్తూ "మిమ్మల్ని చూస్తుంటే మా బామ్మ జ్ఞాపకం వస్తోంది. అయినా ఇప్పుడు మామిడికాయ లెక్కడివండీ?" అంటూ ఆప్యాయంగా పీట వేసింది కూర్చోటానికి.

పీటవంక ఓరగంటితోనూ-వరదరాజేశ్వరి నో సారి పరిశీలనగానూ చూసింది ఆమె.

"అమ్మా యీ నీపేరేదో వచ్చిన్నాడు చెప్పావు. ఈ రొట్టెల పీటేమిటి కూచోటానికి? నేను మంచి పీట యిస్తాను వాడుకో. ఇంకేదయినా కావాలంటే చెప్పు-ఇస్తాను. చిన్న పిల్లవి ఒక్కదానవూ ఉంటున్నావు. ఇబ్బంది పడబోకు. ఆఁ. కాయలెక్కడివని అడిగావు కదూ? అబ్బాయి ప్లీడరు కనుక పార్టీలెవరో తెచ్చారు పాతిక్కాయలూ-కిలో మంచి నెయ్యి, ఇంకా మామిడికాయలు వాళ్ల ఊళ్లో కాస్తున్నాయట" అని ఆ గదిని పరకాయించి చూసింది.

"ఆఁ. బాగానే సర్దుకున్నావు గదిని. ఈ పంపు కింద తోముకుంటున్నావా

గిన్నెలు? బాగా మెరుస్తున్నాయి. అన్నట్టు-రోజూ అన్నంలోకి ఏంచేసుకుంటు న్నావు?'' గూట్లో పెట్టిన సీసాలన్నీ చూస్తూ ప్రశ్నించింది.

''నేనాండీ మా వదినె అన్ని రకాల ఊరగాయలూ ఇచ్చింది. పొడులన్నీ తయారుచేసి సీసాలలో పోసి ఇచ్చింది. ఇవి అయిపోగానే వెళ్లినప్పుడు తెచ్చు కుంటానండి.''

ఆనాడు ఆదివారం కాఫీ తాగి తీరికగా కూర్చుంది వరదరాజేశ్వరి. ఆమె ఆప్యాయంగా మాట్లాడుతుంటే ప్రాణం లేచి వచ్చింది. తన బొమ్మ యిలాగే ఉండేది. తను పెద్ద మనమరాలు ఆమె కొడుక్కు చెప్పి తనపేరే పెట్టించుకున్నది. ఆపేక్షతో వరదా అని పిలిచేది. తన మీద ఈగ వాలనిచ్చేది కాదు.

''మిమ్మల్ని చూస్తుంటే మా బామ్మ జ్ఞాపకం వస్తోంది.' అన్నది పక్కగా కూర్చుని మళ్లీ.

''నీకు బామ్మ ఉందా? అయితే నన్నూ అలాగే పిలు ఇప్పుడు మీ బామ్మ బాగా తిరుగుతోందా? అసలు ఏ ఉరన్నావు మీది?'' కొంగు సవరించుకుంటూ అడుగుతోందామె.

''మా బామ్మ నాకు పదేళ్లప్పుడు పోయిందండి. మా వాళ్లది ఏలూరు.''

''అలాగా. అత్తవారిదే ఊరు?'' వరదరాజేశ్వరి మెడలో నల్లపూసలు చూస్తూ అడిగింది.

ఉలిక్కిపడ్డది. అవును. ఆవి షాపులో కొన్కుని మెడలో వేసుకుంది. గాని వాటి బాధ్యతలను తను అహర్నిశలూ జ్ఞాపకం ఉంచుకుని మెలగాలన్నమాట ఇంకా బాగా అలవాటు కాలేదు.

''అత్తవారిది కంకిపాడు'' అన్నది సర్దుకుంటూ.

''అతడేం పనిచేస్తాడు? ఎక్కడున్నాడు?''

''ఆయన నేను చేసే పనే చేస్తారు''

''మరి ఇద్దరూ ఒకచోట ఉండకుండా ఏమిటి? ఆయన ఉన్న చోటికి బదిలీ చేయించుకోలేకపొయ్యావా?''

"ఎంత ప్రయత్నం చేసినా కాలేదండి. సెలవుల్లో నేను వెళతాను"

"ఎందుకూ ఈ ఉద్యోగం? హాయిగా అతడి దగ్గరుండక?"

నవ్వింది వరదరాజేశ్వరి.

ఆ మరునాడు కాలేజిలో మాలిక పట్టుకుంది. ఆక్కా అంటూ వరస కలిపింది. ఊరూ పేరూ అన్నీ వివరంగా అడిగి తెలుసుకుంది.

తొణకకుండా అడిగినదానికి జవాబు చెప్పింది వరదరాజేశ్వరి.

"అక్కా నిన్ను ఇంత పెద్ద పేరుతోనూ పిలుస్తారా ఇంట్లో? మా బావగారు చిన్న పేరు ముద్దుగా పెట్టలేదూ?" మాలిక మరీ చనువై పోయి అన్నిటికీ ఎగతాళీ హేళనా చేస్తుంది.

"మా వాళ్లింట్లో నన్నందరూ వరదా అని పిలుస్తారు. అలాగే అందరూ పిలుస్తారు"

మాలికకు వరదా అని పిలవటంలో ఎంతో సంతోషం కలిగింది. అందరికీ చెప్పేసింది ఆ సంగతి.

ఒక్కొక్క రోజు వరదకు ప్రాణం గడగడలాడిపోతుంది. ఎక్కువ మాట్లాడకుండా ముభావంగా ఉండటానికి ప్రయత్నిస్తుంది. కాని ఆమె స్వభావానికే విరుద్ధమైనది.

దసరా సెలవులకు వరద ప్రయాణమైంది.

"అమ్మాయీ, మీ ఆయన దగ్గరికి వెళ్లుతున్నావా?"

"అవును బామ్మగారూ?" అంటూ నవ్వింది.

"వెళ్లిరా, ఈసారి ఆయనను ఈ ఊరు రమ్మను" అన్నది.

తల ఊపింది మాట్లాడకుండా.

వెళ్లగానే అన్నగారు విశ్వం ఆ ఊరి విశేషాలన్నీ అడిగి "ఎలా ఉందిప్పుడు?" అన్నారు.

"బాగానే ఉంది ఇంకా బాగుండటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాను"

"వరదా, అమ్మ కనక బతికి ఉంటే ఎంత బాధపడేదో? పెళ్లి కాకుండానే ఈ నల్ల పూసలు మంగళ సూత్రాలు పెట్టుకుంటున్నావు మరి. నీ ఖర్చులు పోను ఇంకా మూడు వేలయితే సరిపోతుంది. మనమనుకున్న దానికి, మొన్న సురేష వచ్చినప్పుడు మాఘ మాసంలో లగ్నం పెట్టిస్తానన్నాను. నీకూ ఇష్టమే కదూ?" ఆమె ముఖంలోకి చూశాడు.

నీళ్లు చెమ్మగిల్లటం అన్న చూడకుండా ఉండాలని తలదించుకుంది వరద.

వదిన నీలవేణి వరదను కూతురిలా చూసుకుంటుంది. ఆడబడుచు పెళ్లి చేయకుండా కాలం గడుపుతున్నాడని విశ్వాన్ని మందలిస్తూ ఉంటుంది.

సెలవల్లో ఆనందంగా గడిపి కాలేజికి వచ్చిన వరదను చూసి మాలిక ఆటలు పట్టించటం మొదలు పెట్టింది.

"అక్కా. నీవూ మా బావగారూ తీయించుకున్న ఫొటో నాకుచూపించవా?"

"వెంట తెచ్చుకోలేదు మాలికా. ఈసారి తీసుకువస్తాను."

"అదేమిటి? పోనీ నీ పర్సులో ఉన్నదయినా చూపించు మా బావగారిది?"

"నాకు పర్సులో పెట్టుకునే అలవాటు లేదు. ఈసారి వెళ్లినప్పుడు తెస్తానుగా"

"చూడు శాంతా. రమణీ నీవైనా చెప్పు. ఏమిటి అంతగా దాచుకుంటుంది ఎవరికీ చూపించకుండా? మనకు బావగారివేవయినా సంగతులు చెప్పి నవ్వించ కూడదూ?"

"అందరూ నీలాగ బడబడ వాగుతారేమిటి? అందులో బావగారి సంగతి అడిగితే చెబుతారా?" మందలిస్తూ ప్రోత్సహించింది అర్చన.

సమయం దొరికినప్పుడల్లా వరదను పీడిస్తునే ఉంది మాలిక.

సాయంకాలము ఇంటికి వెళ్లేటప్పుడు జయరామ్ మెట్లమీద నిలబడ్డాడు. అతడు ప్రతిరోజూ ఇంటికి వెళ్లేటప్పుడు వేణుగోపాల్ కూడా వస్తాడు.

మాలికా అర్చనలకు మధ్య వరద గేటు వైపుకు నడుస్తున్నది. ఆమె ముఖం చూసిన వాళ్లకు ఎన్నో వ్యథలు ముఖమ్మీదనే కనుపిస్తాయి. పాపం అనుకుంటారు.

పెళ్లయిన తరువాత విడివిడిగా ఉద్యోగ రీత్యా ఉండవలసి వచ్చినందుకు వరద విచారంగా ఉంటుందని అందరూ అనుకుంటారు. అలా అనుకోవటానికి సగం కారణం మాలిక. కాని జయరాం మనసు ఏమీ అనుకోదు. ఆమెను చూసిన అతడికి ఎన్నో రకాల ఆలోచనలు పోతూ ఉంటాయి.

ఆయన దూరంగా ఉంటే ఇంత విచారపడాలా ? అంటుం దతడి మనసు.

''ఏమండీ మాలిక గారూ ? ఈసారి కాలేజి డేకు మంచి ప్రోగ్రాం ఏర్పాటు చెయ్యండి మీరంతా కలిసి'' అంటూ మాట కలిపి ఆమె వరదను గురించి ఏమయినా చెబుతుందేమోనని కదిలిస్తాడు. అనుకున్నట్టుగానే ఏవేవో చెబుతనే ఉంటుంది మాలిక.

ఫిబ్రవరి నెలలో తన దగ్గరున్న డబ్బంతా చేతబట్టుకుని వారం రోజులు సెలవుపెట్టి ఇంటికి బయలుదేరింది వరద. ఆమె వారం రోజులనుంచీ అన్నగారి దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వస్తుందేమోనని ఎదురు చూస్తోంది. సెలవు ముందుగానే ఏర్పాటు చేసుకున్నది కనుక ఉత్తరం రాకపోయినా బయలుదేరింది.

స్టేషనుకు వస్తాడనుకున్న అన్నగారు రాలేదు. పని సందడిలో ఉండి రాలేకపోయాడేమోననుకుంది. ఇంటికి వెళ్లగానే ఆమె ఊహించినట్టుగా వాతావరణం లేదు.

వదినా అన్నలు పెళ్లి పనులలో మునిగి తీరిక లేకుండా ఉంటారనుకుంది. కాని—ఇంట్లో ఏ సందడీ లేదు. విశ్వం ఇంట్లోనే లేడు. మామూలుగా ఆఫీసుకు వెళ్లిపోయినట్టున్నాడు. వదినగారు మామూలుగా భోజనంచేసి తీరిగ్గా కూర్చుంది.

ఆడబడుచును చూడగానే పలకరించకుండానే లేచి వంటయింట్లోకి వెళ్లింది. సూట్‌కేసు కిందపెట్టి లోపలికి నడుస్తూ ''అన్నయ్య లేడా వదినా'' అంటూ తనే పలకరించింది వరద.

''మామూలుగా ఆఫీసుకు వెళ్లాడు. కాళ్లు కడుక్కురా. భోజనం చేద్దుగాని.''

భోజనం చేస్తూ వదిన ముఖంలోకి చూసింది వరద.

వరద చూపులను తప్పించుకుంటూ లేచింది ఆమె.

''వదినా, నీకు ఒంట్లో బాగా లేదా? అట్లా ఉన్నావేం?'' వరదను చూడగానే ఆప్యాయంగా పలకరించే వదినె ఇవాళ మూగనోము పట్టిందా? ఏమయిందివాళ్ళ? అంతా కొత్తగా ఉందేమిటనుకుంటోంది వరద. ఆమె అట్లా మాట్లాడకుండా ఉండేసరికి వరదకు కన్నీరు ముంచుకు వచ్చింది.

కడుపులో ఏదో సల సల మరిగి తెర్లుతున్నట్లయింది వదినెకు.

''అంతదూరం నుంచి పడుతూ పడుతూ బస్సులో వచ్చావు. కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకో'' అంటూ వదినె వరదకు మంచం వేసే నెపంతో అక్కడి నుంచి కదిలింది.

వరదకు అంతా అయోమయంగా ఉంది. మంచమ్మీద పడుకుందన్నమాటే గాని ఏవేవో ఆలోచనలు చుట్టముట్టాయి. సురేష అన్నట్టుగా రాలేదా? అతడికేదయినా ఇబ్బంది వచ్చిందా, బస్సులో ప్రయాణంచేసి వచ్చిన వరదకు అలసటతో కళ్లు మూతలు పడ్డాయి.

తిరిగి ఆమెకు అన్నా వదినెల మాటలతో మెలకువ వచ్చింది.

''పాపం పడుతూ పడుతూ బస్సులో ఎండలో పడి వచ్చిందండీ. ఎంతో ఆదుర్దా పడుతూ 'అన్నయ్య లేడా వదినా' అంది. నేను కన్నీళ్లాపుకోలేకపోయాను. ముఖం పక్కకు తిప్పుకుని అన్నం పెట్టాను. పడుకుంది. ఏదో అర్థం చేసుకుంది. అంత తెలియనిదా? ఇల్లు చూసి పెళ్లాగిపోయినట్లు తెలుసుకునే ఉంటుంది'' అంటోంది వదినె.

''ఆ దుర్మార్గుడు మూడువేలిస్తానన్నప్పుడు ఐదువేలిస్తే చేసుకుంటానన్నాడు, ఐదు ఇస్తామంటే ఏడు ఇవ్వమన్నాడు. అక్కడికీ నేను అతడన్న దానికల్లా సరేనని పాపం-దాన్నే కట్నం డబ్బు సంపాదించమని అడుగుతున్నాను. సరిపడిన డబ్బు తెచ్చే ఉంటుంది. దాని పెళ్లికి అదే డబ్బు సంపాదించటం నాకెంత బాధగా ఉందో తెలుసా?'' విశ్వం కుర్చీలో కూలబడిపోయాడు.

సగం విన్నది వరద. దాన్నిబట్టి ఏం జరిగిందో తెలిసిపోయిందామెకు. సురేష్ చేసిందానికి వాళ్లు బాధపడటం సహించలేకపోయింది. కొంగుతో కళ్లు తుడుచుకుని లేచి కూచుని అన్నయ్యా అంటూ పిలిచింది.

''మధాహ్నం బస్సుకు వచ్చావామ్మా?'' విశ్వం లేచి వచ్చాడు.

''అవును భోజనం వేళకే వచ్చాను''

అ ప్రశ్నా ఈ జవాబు కాదు వాళ్లకు కావలసింది. వాళ్ల హృదయాలలో చెలరేగుతున్న దావానలం నిగ్రహంవల్ల పలకరింపుగా వెలువడిన మాటలవి: ఇద్దరికీ ఆ సంగతి తెలుసునని వాళ్ల ముఖాలే చెబుతున్నాయి.

''ఊరూ కాలేజి బాగుందా? నీకు ఇబ్బందిగా లేదు కదా?'' ఇంకా పై పై మాటలే సాగిస్తున్నాడు విశ్వం.

ఒక గంటసేపు ఇలా కాలక్షేపం చేసిన తరువాత ఇద్దరూ మామూలు మనుష్యులై ప్రస్తుతానికి వచ్చారు.

''అమ్మా వరదా'' భారంగా ఉన్న గొంతును సర్దుకుని ''మనం సురేషు వింక వదులుకుంటే మంచిదమ్మా'' అన్నాడు.

వరద అతడివంక చూడలేక తలవంచుకుంది.

''నాతో. ఎప్పుడు లగ్నంపెట్టినా సరేనన్నాడు కాని-వారం తిరక్కుండానే అతడి పెళ్లి పన్నెండు వేలతో పక్క ఊళ్లో అయింది. మాట తప్పే వాడిని నమ్మాము మనం ఇంత కాలం'' భార్య తీసుకు వచ్చిన కాఫీ గ్లాసు తనే చెల్లెలికి అందించాడు.

మెదడు మొద్దుబారినట్లయింది వరదకు. కొంతసేపటికి ఈ కట్నం డబ్బు కోసం తనెంత కష్టపడుతున్నది? నామ మాత్రం ఖర్చులు తను పెట్టుకుని పైన పైన లెక్కపెట్టుకుంటూ డబ్బు బ్యాంకులో వేస్తున్నది. పెళ్లిగాని ఆడపిల్లంటే లోకానికి తేలిక. ఆ బాధపడలేక నల్లపూసల దండ మంగళసూత్రాలు కొన్నుక్కుని మెడలో వేసుకుంది. ఇంకా ఏం చేయాలి తను?

"కాఫీ తీసుకో వరదా. చల్లారి పోతున్నది" విశ్వం హెచ్చరించాడు.

ఆ రాత్రి ఎవరూ ఆమెను పలకరించలేదు మాట్లాడకుండా భోజనంచేసి పడుకుంది

మరునాడు విశ్వం ఆఫీసుకు వెళ్ళే సమయంలో "అన్నయ్యా. ఇదిగో డబ్బు బ్యాంకిలో వెయ్యి. పదిగంటల బస్సులో వెళ్ళిపోతాను" వంద రూపాయల నోట్లు అతడికి అందించింది.

"సరేనమ్మా" అతడవి అందుకుని పక్కకు తిరిగి కన్నీళ్లు తుడుచుకున్నాడు.

మళ్లీ మామూలుగా కాలేజికి వెళ్లటం-విద్యార్థులకు పాఠాలు చెప్పటంలో మనసు దూర్చి తిరుగుతోంది వరద.

"ఏమంటున్నారు ఉపన్యాసకురాండ్రు" అంటూ పలకరించా డొకనాడు మాలికను జయరామ్.

చిన్నపిల్లలా కిలకిల్లాడుతూ అమాయకంగా కబుర్లు చెప్పే మాలిక అంటే అక్కడందరూ తమ చెల్లెలే అనుకుంటారు. పసిబిడ్డ హృదయం గల మాలిక అందరి కబుర్లూ చెబుతూ ఉంటుంది.

ఆనాటి కబుర్లలో ఊరినుంచి తిరిగివచ్చిన వరదను గురించి "శ్రీవారు విదేశాలకు వెళ్లారట. సాగనంపి వచ్చిందిట. అందుకని మా వరద మనసు ఆయన వెంట వెళ్లిపోయింది. కళ్లు మూసుకుని విద్యార్థులకు పాఠాలు చెప్పే వరదే తిరిగి వచ్చింది. అసలే ఎక్కువ మాట్లాడదు ఇప్పు డసలే మాట్లాడదు" అంటూ చెప్పింది చేతులు తిప్పుకుంటూ.

"మీరంతా కబుర్లు చెప్పి ఆమెకు కాలక్షేపం కలిగించకూడదూ?" అన్నాడు జయరాం.

ఆ మాట అప్పుడే మరిచిపోయి కబుర్లలోకి దిగింది మాలిక.

మాలికకోసం అటుగా వచ్చిన అర్చన ఈ కబుర్లన్నీ విన్నది ఆమె మాటల్లో మాలికకేమీ తీసిపోదు కాని వాగుడుకాయలా అందరి మాటలూ పట్టించు కొని ఎక్కడబడితే అక్కడ వాగదు. అందుకని మాలికా అని ఒక కేకపెడుతూ ఉంటుంది. అర్చనకు వరద ఎందుకట్లా ముఖం చిన్నబుచ్చుకొని తిరుగుతుందో ఇప్పుడర్థమయింది. 'పాపం వరద' అనుకుంది మనస్సులో.

వరద తన వెనకాలే వస్తున్న అర్చనను చూసి "మీ యింటికి దారి అటు అన్నారుగా?" అంది నవ్వుతూ.

"ఇవాళ మాయింటిదారి ఇటు వైపు"

"ఆ(హాఁ(" అంటూ ఆమె తనను కలుసుకునే వరకూ ఆగి అడుగులు వేస్తూ "పిలవకుండానే నాకోసం మాయింటి వస్తున్న చెల్లెలికి కప్పు కాఫీ మాత్రమే దొరుకుతుంది" అంటూ బుజమ్మీద చెయ్యేసి తీసుకువెళ్ళింది.

అర్చన ఆమె గదిని ప్రతి అంగుళమూ పరీక్షచేసి వదిలిపెట్టింది. కాఫీ ఇచ్చే లోపుగా ప్రతి పుస్తకమూ తిరగవేసింది.

"మీకంత దిగులుగా ఉంటే మా యింటికి వచ్చి రెండు రోజులు ఉండకూడదూ?" కాఫీ కప్పుకింద బెట్టి వరద బుజమ్మీద చెయ్యేసింది అర్చన.

"మీరు రాకూడదూ? మనిద్దరం ఇక్కడ హాయిగా ఉండచ్చు. ఇద్దరం కలిసి కాలేజికి వెళ్ళచ్చు" అన్నది వరద.

ఇద్దరూ కబుర్లు చెప్పుకుంటూ భోజనం చేస్తుండగా ఊరగాయలూ పచ్చళ్లూ వడియాలను గురించి తన వదినా, ఇంటి యజమాని తల్లీ ఎప్పుడెప్పుడు ఇచ్చినదీ చెప్పి వాటి రుచులను వర్ణించటం మొదలుపెట్టింది.

"అయితే మాబావగారు తిరిగి ఎప్పుడు వస్తారు?" ఉన్నట్టుండి ప్రశ్నించింది అర్చన.

"వారికి ఇక్కడ రావలసిన ప్రమోషను రాలేదు. అందుకని వెళ్లారు. బహుళః నన్నే రమ్మంటారేమో ఒకటి రెండేళ్ళలో" అన్నది కళ్ళు దించుకుని.

"అయితే మా అక్కకు విదేశయానం ఉన్నదన్నమాటే" చప్పట్లు కొడుతూ గంతులేసింది అర్చన. మళ్లీ అంతలోనే అడిగింది-"మా బావగారు తరుచుగా ఉత్తరాలు రాస్తూ ఉంటారా వరదా? ఎన్నాళ్ళకోసారి రాస్తారు చెప్పవూ?"

వరదకు ఈ ప్రశ్నలన్నీ ఎంత ప్రాణాంతకంగా ఉన్నా నిబ్బరంగా జవాబు లిస్తోంది, సహజంగా నటిస్తోంది.

విశ్వం చెల్లెలికి రాసే ఉత్తరాలు జాగ్రత్తగా కాలేజి ఎడ్రసుకే రాస్తూ ఉంటాడు. వరద చదివిన వెంటనే చింపి బుట్టలో పడేస్తుంది.

విశ్వం చెల్లెలికి సంబంధాలు చూడటం మానలేదు. హరికృష్ణ సంబంధం ఇటీవల చూశాడు అతడు వరదను ఎప్పుడో చూశాడట. ఆమెకు సంపాదన ఎంత ఉన్నా కట్నం పదివేలు కావాలట. ఆమె ఎకౌంటులో ఉన్నది తొమ్మిదే. అన్నగారు ఖర్చులుపెట్టి పెళ్ళిచేసినా ఇంకొకవెయ్యి తక్కువవుతున్నది ఈ విషయాలు ఆమె నొచ్చుకోకుండా తేలికగా ఉత్తరం రాశాడు విశ్వం.

స్టాఫ్‌రూంలో కూర్చుని ఆ ఉత్తరం చదువుతున్న వరద ముఖం పాలిపోయింది. ఇట్లా ఇది ఎన్నవది? తక్కువబడ్డ వెయ్యి రూపాయలు సంపాదించేటప్పటికి ఆ సంబంధం తప్పిపోతుంది కట్నాల పరుగు పందెంలో తను ఓడిపోతున్నది. ఈ ఆలోచనలతో ఆమె దేహంలోని రక్తమంతా నీరయినట్లుగా ఉంది. నీరసం ఆవహించింది.

ఆమెకు క్లాసు ఉన్నట్లు తటాలున స్ఫురించింది నిద్రనుంచి లేచినట్టుగా లేచి పుస్తకాలు చేత బట్టుకుని క్లాసుకు వెళ్ళిపోయింది

పదిరోజుల తరువాత స్టాఫ్ మీటింగయింది. అందరితోపాటు తెచ్చి పెట్టుకున్న ఉత్సాహంతో మసలుకుంది వరద. అర్చన మాలిక జయరామ్‌లు ఆమెను ఆనాడే కొత్తగా చూస్తున్నట్టుగా చూశారు. ఆమెను కొత్త కోణంలో నుంచి చూస్తూ మాట్లాడటం మొదలుపెట్టారు ఎగతాళి హాస్యంపాలు అర్చన మాలికల మాటల్లో మామూలుగా కంటె ఎక్కువగా పొంగాయి వరదకు కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమయింది

ఆమరునాడే రమణి ఇంట్లో అల్పాహార విందు. అందరినీ ఆహ్వానించింది.

పావుగంట వేళ తప్పించి వెళ్ళిన వరదకు జయరాం ఒక్కడే కుర్చీలో పేపరు చదువుకుంటూ కనుపించాడు. రమణి తల్లితో వంటియింట్లో గారెలుచేస్తూ వరదను కూర్చోమని చెప్పి లోపలికి వెళ్ళింది.

“ఇదిగో-మీరు స్టాఫ్ రూములో పారేసుకున్న ఉత్తరం.” వరద చేతిలో పెట్టాడు జయరాం.

వరదకు ఒళ్ళంతా కంపించింది. నోట మాటరాలేదు. పిచ్చి చూపులు చూడటం మొదలు పెట్టింది

"భయపడకండి వరదగారూ ఈ ఉత్తరం ఎవరూ చూడలేదు. నా కంట పడటానికి మీగది ఊడ్చే నౌకరు కారణం. దాన్ని బాగా చదివితే గాని ఈ ఉత్తరం మీదని నాకు తెలియలేదు. సామాన్యమైన దానికి మీరింత బాధపడటం దేనికి? మీ సమస్యను నేనర్థం చేసుకున్నాను. మీతో మాట్లాడాలంటే నాకు దారిదొరక్క-ఈ ఉపాయం ఆలోచించాను. నేను మీకు నచ్చానా? ముందీమాట చెప్పండి?"

వరద పట్టుబడిన దొంగలా చూసింది. తను కల్పించిన వాతావరణం కాసేపటిలో మంచులా కరిగిపోయింది. తలెత్తలేక పోయింది. అందరూ ఏమను కుంటారన్న బాధ ఎక్కువైంది.

"సరె మీకిష్టమయితేనే సుమండి. ఒక్కమాట. ఇది మనిద్దరిలోనే ఉంచండి. అలా అపరాధినిలా చూడకండి. మామూలుగా ఉండండి."

రమణి మరో పావుగంటకు గాని కాఫీ టిఫిన్లు తీసుకు రాలేదు.

"అర్చనా మాలికా ఏరీ? ఏమిటీ ఆలస్యం?" రమణి జయరాంను నిలవ దీసింది.

"వాళ్ళకు సినిమా ప్రోగ్రాం ఉంది కదా?" అన్నాడు టిఫిన్ తింటూ మామూలు మాటగా.

"నాకా సంగతి తెలియదు. ఇంకా వస్తారనుతున్నాను" వచ్చిన ఇద్దరికీ కాఫీటిఫిన్లు ఇచ్చి వక్కపొడి డబ్బా బల్లమీద పెట్టింది రమణి.

"అలా మాట్లాడకుండా కూర్చున్నావేమిటి వరదా? నిన్ను వాళ్ళ సినిమా ప్రోగ్రాంలో కలుపుకోలేదా?" వరదకు దగ్గరగా వచ్చి కూర్చుంది రమణి.

"సినెమా సంగతి నాకు తెలియదు. చాలామంది ఫ్రెండ్సు ఊహాలు నిండా వస్తారనుకున్నాను" ఎందుకో సరిగా వరద మాట్లాడలేక పోతోందని రమణి గ్రహించింది.

"ఇవాళ ఇలాగ ఉన్నారేం? ఒంట్లో బాగులేదా?"

''అబ్బే బాగానే ఉన్నాను'' సర్దుకోబోయింది వరద. అరుగంటల సుమారుకు జయరామ్ వెళ్ళిపోయాడు. ఆ తరువాత వరద బయలుదేరింది.

ఆ రాత్రి ఎంత అణచిపెట్టుకున్నా ఆందోళన తగ్గలేదు. ఏదో అపరాధం చేసినట్టు గుండె గబగబ కొట్టుకోవటం మొదలు పెట్టింది వరదకు.

తడబడుతూ కాలేజికి వెళ్ళింది. ఎవరిని చూడాలన్నా బిడియంగా ఉంది. తల ఎత్తలేకపోతున్నది.

తనెందుకట్లా తనచుట్టూ పరిధులను ఏర్పరచుకున్నది ? అటువంటి వాతావరణాన్ని ఎందుకు కల్పించుకున్నది ?

లోకం కోసం లోకం పెళ్ళికాని ఆడపిల్లను చూసి ఊరుకోదని భయపడ్డదా ? అవునౌనని గుండె కొట్టుకుంది.

అయితే పెళ్ళి అయిన గుర్తులు కొట్టవచ్చినట్టు మెడలో కనబడుతుంటే వచ్చే వరుడేమనుకుంటాడు ? తను రెండోవాడనుకుంటే ?

తను చేసిన పిచ్చిపనిని ఎగతాళి చేస్తూ కొట్టిపారేసిన జయరామ్ సహృదయుడనిపించాడు వరదకు. అతడిమీద ఎనలేని గౌరవం కలిగింది.

మరునాడు జయరాం కలిసినా మాట్లాడే అవకాశం కలగలేదు.

మూడోనాడు సెలవుపెట్టి మంగళగిరి రా. నీ కిష్టమయితే మనం దేవుడి గుళ్ళో పెళ్ళి చేసుకుని ఆ పైన రిజిస్టర్ చేయించుకుందాం. మరో మాట. మనం ఇంక ఈ ఊళ్ళో ఉండద్దు. ఇంకో ఊరికి బదిలీ చేయించుకుందాం. ఆ సంగతులన్నీ మంగళగిరిలో మాట్లాడుకుందాం'' అంటూ జయరాం దగ్గర్నుంచి వచ్చిన ఉత్తరం వరద కందింది.

ప్రాణం పోతుందనుకున్న బాధనుండి విముక్తి పొందినట్లనిపించింది. ఆనందపు టంచుల దగ్గర తాను ఉన్నట్లనిపించింది.

వెంటనే అన్నగారిని మంగళగిరికి రమ్మని టెలిగ్రాం ఇచ్చి బయలుదేరింది.

చెల్లెలిని ఎవరూ మోసం చేయటంలేదు. కట్నం తీసుకోని పెళ్ళికొడుకు మంచివాడేనని విశ్వం తెలుసుకోవటానికి ఓ గంటపట్టింది. ఆ తరువాత సంతోషం పట్టలేక జయరామ్‌ను కౌగలించుకున్నాడు విశ్వం.

''చూడండి జయరాంగారూ! నా చెల్లెలు అవివాహిత. సంగతంతా తెలుసుకున్నారు కదూ?'' చేతులు పట్టుకున్నాడు అర్థింపుగా.

బిగ్గరగా నవ్వేశాడు జయరాం తల ఊపుతూ.

(యువ)